

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

21. oktober 2015*

»Præjudiciel forelæggelse — direktiv 2010/13/EU — begrebet »program« og »audiovisuel medietjeneste« — fastsættelse af hovedformålet med en audiovisuel medietjeneste — muligheden for at sammenligne tjenesten med tv-spredning — medtagelsen af korte videoer i en sektion på et dagblads websted«

I sag C-347/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgerichtshof (administrativ ret, Østrig) ved afgørelse af 26. juni 2014, indgået til Domstolen den 18. juli 2014, i sagen:

New Media Online GmbH

mod

Bundeskommunikationssenat

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af formanden for Første Afdeling, R. Silva de Lapuerta, som fungerende formand for Anden Afdeling, Domstolens præsident, K. Lenaerts (refererende dommer), og dommerne J.L. da Cruz Vilaça, A. Arabadjiev og J.-C. Bonichot,

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: kontorchef M.-A. Gaudissart,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 22. april 2015,

efter at der er afgivet indlæg af:

- New Media Online GmbH ved Rechtsanwältin M. Hetzenauer
- den svenske regering ved A. Falk og N. Otte Widgren, som befuldmægtigede
- Europa-Kommissionen ved G. Braun og A. Marcoulli, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 1. juli 2015,

* Processprog: tysk.

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i), og litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) (EUT L 95, s. 1).
- 2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem New Media Online GmbH med hjemsted i Innsbruck (Tyskland) og Bundeskommunikationssenat vedrørende en afgørelse fra den østrigske kommunikationsmyndighed (Kommunikationsbehörde Austria) om at kvalificere en del af de tjenester, som sagsøgeren i hovedsagen udbød, som »on-demand audiovisuelle medietjenester« med den følge, at de var underlagt den meddelelsespligt, som var fastsat i den relevante lovgivning.

Retsgrundlag

EU-retten

- 3 Følgende fremgår af 10., 11., 21., 22., 24. og 28. betragtning til direktiv 2010/13:
 - »(10) Både de traditionelle audiovisuelle medietjenester – som fjernsyn – og de nye on-demand audiovisuelle medietjenester rummer et stort potentiale for jobskabelse i Unionen, særlig inden for små og mellemstore virksomheder, og stimulerer den økonomiske vækst og investeringerne. I betragtning af vigtigheden af fælles spilleregler og et reelt europæisk marked for audiovisuelle medietjenester bør grundprincipperne for det indre marked, såsom fri konkurrence og ligebehandling, overholdes med henblik på at sikre gennemsigtighed og forudsigelighed på markederne for audiovisuelle medietjenester og gøre det let at komme ind på markedet.
 - (11) For at undgå konkurrenceforvridning, forbedre retssikkerheden, bidrage til gennemførelsen af det indre marked og lette etableringen af et fælles område for information er det nødvendigt mindst at indføre et sæt fælles grundregler for alle audiovisuelle medietjenester, såvel fjernsynsudsendelser (dvs. lineære audiovisuelle medietjenester) som on-demand tjenester (dvs. ikke-lineære audiovisuelle medietjenester).
- [...]
- (21) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste kun dække audiovisuelle medietjenester, hvad enten de er fjernsynsudsendelser eller on-demandbaserede, der er massemedier, dvs. som er bestemt for og vil kunne have en klar indvirkning på en betydelig del af offentligheden. Definitionen bør kun omfatte tjenester, der falder inden for definitionen af tjenesteydelser i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og bør således omfatte enhver form for økonomisk virksomhed, herunder udøvet af public service-foretagender, men ikke virksomhed, der overvejende er af ikke-økonomisk art, og som ikke konkurrerer med tv-spredning, som f.eks. private websteder og tjenester, der består i at udbyde eller distribuere audiovisuelt indhold, skabt af private brugere til deling eller udveksling inden for interessegrupper.
- (22) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste dække massemedier, hvis funktion er at informere, underholde og oplyse offentligheden, og bør omfatte audiovisuel kommerciel kommunikation, men bør udelukke enhver form for privat korrespondance, som f.eks. e-mails, der udsendes til et begrænset antal modtagere. Definitionen

bør udelukke alle tjenester, hvis hovedformål ikke er distribution af audiovisuelt indhold, dvs. hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten. Eksempler på dette kunne være websteder, der kun indeholder audiovisuelle elementer, der fungerer som støtte, f.eks. animerede grafiske elementer, korte reklamespots eller information om et produkt eller en ikke-audiovisuel tjeneste. Tilfældighedsspil med en indsats, som repræsenterer en pengeværdi, herunder lotterier, væddemål og andre former for spiltjenester, samt online-spil og søgemaskiner, men ikke tv-udsendelser om spil og tilfældighedsspil, bør derfor også udelukkes fra direktivets anvendelsesområde.

[...]

- (24) Det er kendetegnende for on-demand audiovisuelle tjenester, at de er »tv-lignende«, dvs. at de konkurrerer om samme seere som fjernsynsudsendelser, og at deres art og måden, hvorpå man får adgang til dem, med rimelighed vil få brugeren til at forvente, at tjenesterne er reguleret ved dette direktiv. I lyset af dette og for at hindre skævheder med hensyn til fri bevægelighed og konkurrence bør begrebet »program« derfor fortolkes dynamisk under hensyn til udviklingen inden for tv-spredning.

[...]

- (28) Direktivets anvendelsesområde bør ikke dække elektroniske udgaver af aviser og blade.«

4 Artikel 1 i direktiv 2010/13, der har overskriften »Definitioner«, bestemmer i stk. 1:

»I dette direktiv forstås ved:

- a) »audiovisuel medietjeneste«:

i) en tjeneste som defineret i artikel 56 og 57 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF[; s]ådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) i nærværende stykke eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g) i nærværende stykke

ii) audiovisuel kommerciel kommunikation

- b) »program«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, og hvis form og indhold kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning[; p]rogrammer kan eksempelvis være film af spillefilmslængde, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama

[...]

- g) »on-demand audiovisuel medietjeneste« (dvs. en ikke-lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen

[...]

Østrigsk ret

- 5 § 2 i lov om audiovisuelle medietjenester (Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz, BGBl. I, 84/2001), i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen (herefter »AMD-G«), med overskriften »Definitioner« har følgende ordlyd:

»I denne lov forstås ved:

[...]

3. »audiovisuel medietjeneste«: en tjeneste som defineret i artikel 56 TEUF og 57 TEUF under en medietjenesteudbyders redaktionelle ansvar, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet [(§ 3, nr. 11, i lov om telekommunikation (Telekommunikationsgesetz) af 2003)], herunder fjernsynsudsendelser og on-demand audiovisuelle medietjenester
4. »on-demand audiovisuel medietjeneste«: en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen (on-demand tjeneste)

[...]«

- 6 AMD-G's § 9 med overskriften »Tjenester, hvorom der skal gives meddelelse« bestemmer i stk. 1:

»Tv-spredningsforetagender, medmindre de er omfattet af et krav om tilladelse i henhold til § 3, stk. 1, og udbydere af on-demand medietjenester skal, senest to uger før de påbegynder deres virksomhed, give meddelelse herom til tilsynsmyndigheden.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 7 Sagsøgeren i hovedsagen driver på internetadressen <http://www.tt.com> det elektroniske dagblad »*Tiroler Tageszeitung Online*«. På denne webside, som primært indeholdt skrevne artikler, fandtes der på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen også et link med betegnelsen »Video«, der henviser til subdomænet <http://video.tt.com> (herefter »subdomænet videoer«), og som førte til en side, hvorfra der ved hjælp af en søgefunktion var adgang til over 300 videoer.
- 8 De videoer, som således blev gjort tilgængelige online, præsenterede nyheder i form af redaktionelle rapportager af varierende varighed fra 30 sekunder til flere minutter, som vedrørte forskellige emner, såsom bl.a. lokale begivenheder og arrangementer, interviews med forbipasserende vedrørende aktuelle emner, sportsbegivenheder, filmtrailers, vejledninger til kreative projekter for børn eller redaktionelt udvalgte videoer fra læsere. Der er meget få af de videoer, der er tilgængelige på subdomænet video, som har forbindelse til teksterne på andre dele af dagbladet *Tiroler Tageszeitung*'s websted.
- 9 Ved afgørelse af 9. oktober 2012 fastslog den østrigske kommunikationsmyndighed, at sagsøgeren i hovedsagen inden for rammerne af subdomænet videoer havde udbudt en on-demand audiovisuel medietjeneste som omhandlet i AMD-G's § 2, nr. 3 og 4, der var omfattet af meddelelsespligten i henhold til AMD-G's § 9, stk. 1. Subdomænet videoer havde tv-karakter og opfyldte en selvstændig funktion i forhold til resten af dagbladet *Tiroler Tageszeitung*'s websted. Det opfyldte kriteriet om at have til formål at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden. Ifølge den østrigske kommunikationsmyndighed henhørte subdomænet videoer derfor under anvendelsesområdet for AMD-G og dennes lovkrav.

- 10 Sagsøgeren i hovedsagen har anfægtet denne vurdering og anlagt sag ved Bundeskommunikationssenat. Denne ret forkastede søgsmålet ved afgørelse af 13. december 2012 af de grunde, der var fremført af den østrigske kommunikationsmyndighed.
- 11 Sagsøgeren i hovedsagen har derefter indbragt sagen for Verwaltungsgerichtshof. Selskabet har over for denne ret gjort gældende, at det audiovisuelle indhold, som var tilgængeligt via subdomænet videoer blot har en underordnet støttende funktion i forhold til hovedwebstedet, der ikke tager sigte på at udbyde en audiovisuel medietjeneste. Selskabet har endvidere anført, at de korte videoklip, som gøres tilgængelige på subdomænet videoer, ikke med hensyn til deres form og indhold kan sammenlignes med tv-spredning.
- 12 Den forelæggende ret har for det første rejst tvivl ved, om de tilgængelige videoer kan kvalificeres som »programmer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2010/13, og nærmere bestemt, om det i hovedsagen omhandlede videogalleri overholder kravet i den pågældende bestemmelse, nemlig at dets form og indhold kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning. Retten har taget udgangspunkt i det synspunkt, at den undersøgte tjeneste kan sammenlignes med tv-spredning, når en sådan tjeneste tilbydes af sidstnævnte. Rettens tvivl udspringer imidlertid af den omstændighed, at den i hovedsagen omhandlede tjeneste består i at udbyde videoer af kort varighed, som svarer til korte sekvenser, som er uddrag fra nyhedsbulletiner, og som ikke i denne form findes inden for »klassisk« TV.
- 13 Den forelæggende ret har for det andet rejst tvivl ved, om den i hovedsagen omhandlede tjeneste har til »hovedformål« at levere programmer som informerer, underholder og oplyser offentligheden. Ifølge retten giver direktiv 2010/13 ikke mulighed for klart at fastslå, om kvalificeringen af en tjeneste som en audiovisuel medietjeneste i forhold til tjenestens »hovedformål« afhænger af hele udbyderens spektrum af tjenester, eller om der kræves en separat undersøgelse af hver tjeneste. Retten er derimod af den opfattelse, at formålet med dette direktiv taler for den anden løsning, for så vidt som en udbyder i modsat fald ved at udvide spektret af sine tjenester ville kunne uddrage disse fra anvendelsesområdet for det pågældende direktiv.
- 14 Under disse omstændigheder har Verwaltungsgerichtshof besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
 - »1) Skal artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2010/13 fortolkes således, at det kan lægges til grund, at en tjeneste, der skal undersøges, i form og indhold i fornødent omfang kan sammenlignes med tv-spredning, når sådanne tjenester også tilbydes i forbindelse med tv-spredning, der kan anses for massemedier, som er bestemt for og vil kunne have en klar indvirkning på en betydelig del af offentligheden?
 - 2) Skal artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv 2010/13 fortolkes således, at der i forbindelse med elektroniske udgaver af aviser ved undersøgelsen af hovedformålet med en tilbudt tjeneste kan tages udgangspunkt i et delområde, hvor der hovedsageligt udbydes korte videoer samlet, som i andre dele af det pågældende elektroniske mediums websted kun anvendes som støtte til tekster i online-dagbladet?«

De præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 15 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om begrebet »program« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2010/13 skal fortolkes således, at det omfatter tilrådighedsstillelse på et subdomæne til et dagblads websted af videoer af kort varighed, som svarer til korte sekvenser, som er uddrag fra lokale nyheds-, sports- eller underholdningsbulletiner.
- 16 Det skal først bemærkes, at det følger af de oplysninger, der er fremlagt af den forelæggende ret, at de i hovedsagen omhandlede videoer svarer til nyhedsbulletiner af forskellig varighed og vedrørende forskellige emner. Disse videoer vedrører reportager om lokale begivenheder bl.a. inden for politik, kultur, sport eller økonomi.
- 17 I denne sammenhæng har den forelæggende ret udtrykt tvivl for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt tilrådighedsstillelsen af videoer af kort varighed, som svarer til korte sekvenser, som er uddrag fra lokale nyheds-, sports- eller underholdningsbulletiner, er sammenlignelige med »tv-spredning« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2010/13, da en sådan samling korte videoer ikke indtil nu har været udbudt som sådan via traditionel tv-spredning.
- 18 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at begrebet »program« i henhold til definitionen i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2010/13 omfatter »et sæt levende billeder [...], der udgør en individuel del inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, og hvis form og indhold kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning«.
- 19 Den pågældende bestemmelse kræver således, at videosekvenser som de i hovedsagen omhandlede kan sammenlignes med formen og indholdet af tv-spredning, og ikke, at en komplet samling korte videoer kan sammenlignes med et udbud eller et komplet katalog fastlagt af et tv-selskab.
- 20 Den omstændighed, at de i hovedsagen omhandlede videoer er af kort varighed, kan i øvrigt ikke rejse tvivl ved deres kvalificering som »programmer« i henhold til artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2010/13. Denne bestemmelse indebærer således ikke noget krav vedrørende varigheden af det omhandlede sæt levende billeder. Som Europa-Kommissionen har fremhævet, omfatter tv-spredning i øvrigt ud over programmer af lang eller mellemlang varighed også programmer af kort varighed.
- 21 Hvad angår brugerens mulighed for at få adgang til den video, han ønsker på det valgte tidspunkt og efter individuel anmodning via et katalog fastlagt af udbyderen af online avisen, som muliggør såvel en søgning efter emne som en søgning efter de mest populære eller nyeste videoer, ændrer denne ikke ved den omstændighed, at de i hovedsagen omhandlede videoer i lighed med tv-programmer henvender sig til den brede offentlighed og vil kunne have en klar indvirkning på denne som omhandlet i 21. betragtning til direktiv 2010/13. En sådan mulighed svarer i øvrigt til den, der udtrykkeligt er fastsat i definitionen på on-demand audiovisuelle medietjenester i artikel 1, stk. 1, litra g), i direktiv 2010/13. Den måde, hvorpå de i hovedsagen omhandlede videoer vælges, er følgelig ikke forskellig fra den, som tilbydes i forbindelse med on-demand audiovisuelle medietjenester, som henhører under anvendelsesområdet for dette direktiv.
- 22 Som det i øvrigt fremgår af 11., 21. og 24. betragtning til direktiv 2010/13, er formålet med dette direktiv inden for en særligt konkurrencepræget medieverden at anvende samme regler for aktører, der henvender sig til samme publikum, og at undgå, at on-demand audiovisuelle medietjenester, såsom det i hovedsagen omhandlede videogalleri, kan udøve illoyal konkurrence i forhold til traditionel TV.

23 Det fremgår i denne forbindelse af de bemærkninger, den forelæggende ret er fremkommet med, at en del af de videoer, der er tilgængelige på subdomænet videoer, er produceret af et regionalt tv-selskab, Tirol TV, og ligeledes er tilgængelige på dette tv-selskabs eget websted. De pågældende videoer indgår således i konkurrence med de informationstjenester, som de regionale tv-selskaber udbyder. En sådan konstatering gælder ligeledes for videoer af kort varighed, som ikke vedrører lokale nyheder, men kulturelle eller sportslige begivenheder eller rekreative reportager, og som er i konkurrence med musikkanaler, sportskanaler og underholdningsudsendelser.

24 Henset til ovenstående bemærkninger skal det første spørgsmål besvares med, at begrebet »program« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, litra b), i direktiv 2010/13 skal fortolkes således, at det omfatter tilrådighedsstillelse på et subdomæne til et dagblads websted af videoer af kort varighed, som svarer til korte sekvenser, som er uddrag fra lokale nyheds-, sports- eller underholdningsbulletiner.

Det andet spørgsmål

25 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, på grundlag af hvilke kriterier hovedformålet i henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv 2010/13 med en tjeneste med tilrådighedsstillelse af videoer udbudt i et dagblads elektroniske udgave skal fastlægges.

26 Det fremgår i denne forbindelse af direktiv 2010/13, at en elektronisk udgave af et dagblad ikke – på trods af de audiovisuelle elementer, som det indeholder – skal betragtes som en audiovisuel tjeneste, hvis disse audiovisuelle elementer er sekundære og alene anvendes som støtte til de trykte artikler.

27 22. betragtning til direktiv 2010/13 fastslår således et princip om, at »tjenester, hvis hovedformål ikke er distribution af audiovisuelt indhold, dvs. hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten«, ikke opfylder definitionen på »audiovisuelle medietjenester« i direktivets artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i). Det præciseres i 28. betragtning til direktivet, at »elektroniske udgaver af aviser og blade« er udelukket fra direktivets anvendelsesområde. De østrigske myndigheder har således besluttet ikke at kvalificere sagsøgeren i hovedsagens websted – i sin helhed – som en audiovisuel medietjeneste.

28 28. betragtning til direktiv 2010/13 kan imidlertid ikke forstås således, at en audiovisuel tjeneste systematisk skal udelukkes fra direktivets anvendelsesområde alene med den begrundelse, at udbyderen af webstedet, hvorpå tjenesten findes, er et forlag bag et online dagblad. En videosektion, som inden for rammerne af et samlet websted opfylder betingelserne for at blive kvalificeret som en on-demand audiovisuel medietjeneste, mister ikke denne karakteristik alene af den grund, at den er tilgængelig fra et dagblads websted, eller at den udbydes inden for rammerne af dette websted.

29 En tilgang, hvorefter tjenester forvaltet af forlag bag online dagblade generelt var udelukket fra det pågældende direktivs anvendelsesområde på grund af deres karakter af multimedie uden at foretage en vurdering i hvert enkelt tilfælde af »hovedformålet« med den omhandlede tjeneste, ville således ikke i tilstrækkelig høj grad tage hensyn til diversiteten af de omhandlede situationer og ville indebære en risiko for, at de udbydere, som faktisk leverer audiovisuelle medietjenester i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i), kunne gøre brug af en multimedieinformationsportal for at unddrage sig den lovgivning, som finder anvendelse på dem på dette område.

30 En personlig tilgang på grundlag af udbyderens kvalitet, som ville bestå i at tage hensyn til alle de tjenester, som denne operatør udbød, med henblik på at foretage en vægtning af deres respektive formål, og som ville føre til, at denne operatør enten henhørte under anvendelsesområdet for direktiv

2010/13 for alle de tjenester, operatøren tilbød via sit websted, eller slet ikke henhørte herunder, ville i øvrigt ikke gøre det muligt korrekt at tage højde for særlige situationer, f.eks. hvori et selskab udøver virksomhed på flere områder, udvider sit aktivitetsområde eller fusionerer med et andet selskab.

- 31 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at et af hovedformålene med direktiv 2010/13 i henhold til tiende betragtning hertil består i at opnå lige konkurrencevilkår på markedet for audiovisuelle medietjenester. Det følger heraf, at kvalificeringen af »hovedformålet« med et websted ikke kan afhænge af spørgsmålet om, hvorvidt det pågældende websted i sin helhed vedrører selskabets hovedaktivitet eller en aktivitet, som for selskabet alene har accessorisk karakter.
- 32 Beskyttelsesniveauet i forhold til forbrugerne kan således ikke afhænge af, om det samme tv-indhold udbydes af en virksomhed, for hvem dette indhold alene er af mindre betydning, eller af en virksomhed, for hvem indholdet udgør hele dens udbud.
- 33 Under disse omstændigheder skal der anlægges en materiel tilgang, som i henhold til ordlyden af artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv 2010/13 skal bestå i en undersøgelse af, om den pågældende tjeneste som sådan og uafhængigt af den ramme, den indgår i, har til hovedformål at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden.
- 34 Hvad angår hovedsagen tilkommer det den forelæggende ret at undersøge, om den tjeneste, som udbydes via subdomænet videoer, har et selvstændigt indhold og en selvstændig funktion i forhold til de skrevne artikler i onlineudgaven af dagbladet. Hvis dette er tilfældet, henhører denne tjeneste under anvendelsesområdet for direktiv 2010/13. Hvis derimod tjenesten forekommer som uadskillelig støtte til dette forlags journalistiske aktivitet, bl.a. på grund af forbindelsen mellem det audiovisuelle udbud og det tekstmæssige udbud, henhører den ikke under anvendelsesområdet for dette direktiv.
- 35 I forbindelse med denne vurdering er det ikke afgørende om det omhandlede audiovisuelle udbud findes på det pågældende websteds hoveddomæne eller på et subdomæne hertil, idet der ellers ville være mulighed for at omgå reglerne i direktiv 2010/13 ved hjælp af en webstedsstruktur, der tog sigte herpå.
- 36 I hovedsagen ses det at følge af den forelæggende rets bemærkninger og sagsakterne for Domstolen, at meget få af artiklerne er forbundet med de omhandlede videoklip. Ifølge indikationerne i de sagsakter, som Domstolen råder over, er der i øvrigt adgang til at se størstedelen af disse videoer uafhængigt af, om der klikkes på artiklerne i den elektroniske udgave af dagbladet. Disse forhold giver en indikation af, at den i hovedsagen omhandlede tjeneste kan betragtes som havende et selvstændigt indhold og en selvstændig funktion i forhold til sagsøgeren i hovedsagens journalistiske aktivitet, og at den følgelig udgør en tjeneste, som er adskilt fra de tjenester, dette selskab ellers udbyder. Det tilkommer den forelæggende at foretage en sådan vurdering.
- 37 Henset til de ovenstående bemærkninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv 2010/13 skal fortolkes således, at vurderingen af hovedformålet med en tjeneste med tilrådhedsstilling af videoer i forbindelse med en elektronisk udgave af et dagblad skal være forbundet med en undersøgelse af, hvorvidt denne tjeneste som sådan har et selvstændigt indhold og en selvstændig funktion i forhold til udbyderen af det pågældende websteds journalistiske aktiviteter og ikke blot er et uadskilleligt supplement til denne aktivitet, bl.a. på grund af forbindelserne mellem det audiovisuelle udbud og det tekstmæssige udbud. Det tilkommer den forelæggende ret at foretage denne vurdering.

Sagens omkostninger

³⁸ Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

- 1) **Begrebet »program« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/13/EU af 10. marts 2010 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester) skal fortolkes således, at det omfatter tilrådighedsstillelse på et subdomæne til et dagblads websted af videoer af kort varighed, som svarer til korte sekvenser, som er uddrag fra lokale nyheds-, sports- eller underholdningsbulletiner.**
- 2) **Artikel 1, stk. 1, litra a), nr. i), i direktiv 2010/13 skal fortolkes således, at vurderingen af hovedformålet med en tjeneste med tilrådighedsstillelse af videoer i forbindelse med en elektronisk udgave af et dagblad skal være forbundet med en undersøgelse af, hvorvidt denne tjeneste som sådan har et selvstændigt indhold og en selvstændig funktion i forhold til udbyderen af det pågældende websteds journalistiske aktiviteter og ikke blot er et uadskilleligt supplement til denne aktivitet, bl.a. på grund af forbindelserne mellem det audiovisuelle udbud og det tekstmæssige udbud. Det tilkommer den forelæggende ret at foretage denne vurdering.**

Underskrifter